

ת"פ 28301/03/15 - מדינת ישראל נגד אמאל שאוויש

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 28301-03-15 מדינת ישראל נ' שאוויש(עציר)
תיק חיצוני: 1738/15

מספר בקשה: 4

בפני כבוד השופטת גילת שלו

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמת אמאל שאוויש - ע"י עו"ד לאה צמל ועו"ד מוחמד ג'בארין

החלטה

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום, בו יוחסו לה עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, ונסיון להכנסת ציוד קצה רט"ן בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיף 52(ב)(2)(א) בנסיבות סעיף 52(ב)(3) לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], התשל"ב 1971 (להלן- "הפקודה" ו"העבירה"). על פי הנטען בכתב האישום, הנאשמת ניסתה להחדיר לבית הכלא קציעות, מכשירי טלפון נייד וכרטיסי "סים", עבור בנה שהינו אסיר בטחוני המשתייך לארגון החמאס, המרצה עונש מאסר בגין עבירות שביצע ממניע לאומני.

הסנגורית הגישה בקשה מפורטת בכתב, במסגרתה ביקשה להותיר את התיק בפני דן יחיד, כשלטענתה, סעיף 52(ג) לפקודה המתייחס לנסיבות המחמירות חל רק על "חפץ אסור מסוכן", וטלפון אינו נכלל בהגדרה זו, כך שהעונש המירבי על החדרת טלפון לכלא הוא 3 שנות מאסר בלבד.

עוד טענה הסנגורית, כי על פי חומר הראיות מטרת הנאשמת היתה להתקשר עם בנה, ולא היתה לה מטרה לפגוע בבטחון המדינה או לסייע לארגון טרור.

ב"כ המאשימה השיב, כי לפי סעיף 37(א)(1) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן- חוק בתי המשפט), מדובר בעבירה שהסמכות לה נתונה להרכב של שלושה שופטים, ואין מדובר בהמלצה. עוד טען ב"כ המאשימה, כי יש לאפשר למאשימה לתקן את טעותה, והפנה לכך כי בעניינו של בנה של הנאשמת, שהואשם בכתב אישום מקביל, ניתנה החלטה להעברת התיק להרכב.

לטענתו, עצם הכנסת מכשיר טלפון לאסיר בטחוני יוצרת סיכון בטחוני ופוגעת בבטחון המדינה, ועל כן מתקיימות הנסיבות המתוארות בסעיף 52(ב)(3) לפקודה.

לאחר שעייתי בטענות הצדדים, מצאתי, כי דין בקשת המאשימה להתקבל.

על פי סעיף 37(א)(1) וסעיף 37(ב)(1) לחוק בתי המשפט, משפט בשל עבירה שענשה מאסר עשר שנים או יותר ידון בהרכב של שלושה שופטים, אלא אם מדובר בעבירה המנויה בחלק א' של התוספת הראשונה.

סעיף 52 לפקודה תוקן בשנת 2014, כך שהתוספו ס"ק (ב) ו-(ג), והעונש המירבי לגבי החדרת "ציוד קצה רט"ן" (כל ציוד בזק, לרבות טלפונים, חלקיהם ואביזריהם) הוחמר מ- 6 חודשי מאסר ל-3 שנות מאסר, ואם המעשה בוצע בנסיבות מחמירות, היינו "במטרה להביא לסיכון חיי אדם, לגרום חבלה חמורה לאדם, לפגוע בביטחון המדינה או לסייע לארגון טרור", ל-10 שנות מאסר.

מאחר והעבירה לא התווספה לתוספת הראשונה לחוק בתי המשפט, הרי שלפי סעיף 37(א)(1) לחוק בתי המשפט, מדובר בעבירה שהסמכות לדון בה היא בפני הרכב.

בניגוד לטענות הסנגורית, כעולה מהוראות סעיף 52(ב)(2) ו-(3) לפקודה, הנסיבות המחמירות חלות גם על החדרת טלפונים לכלא ולא רק על החדרת "חפץ אסור מסוכן".

בנוסף, כעולה מהצעת החוק לתיקון פקודת בתי הסוהר (מס' 46) (הכנסת חפץ אסור בנסיבות מחמירות), התשע"ג-2013 (הצ"ח הממשלה 762, 27.5.13), המחוקק התייחס מפורשות לתופעה של החדרת מכשירי טלפון ניידים לאסירים בטחוניים, בסיוע בני משפחותיהם, ולפגיעה שתופעה זו יכולה לגרום לבטחון המדינה ואזרחיה, תוך סיוע לארגוני טרור.

אם כך, לא ניתן לומר כי על פני הדברים, לא ניתן להאשים את הנאשמת בעבירה של החדרת ציוד קצה רט"ן בנסיבות מחמירות, או כי נפל פגם או פסול בכתב האישום המצדיק תיקון סעיף העבירה, ללא שמיעת הראיות.

משהמאשימה סבורה, כי הראיות שבידיה מקימות את העבירה החמורה יותר, יש לאפשר לה לעשות כן בפני המותב המוסמך, ובענייננו, בפני מותב של שלושה שופטי בית המשפט המחוזי.

מאחר ועד כה לא התנהל דיון מהותי בתיק, אינני סבורה כי אין לאפשר למאשימה לתקן את הטעות ולהעביר את התיק למותב המוסמך לדון בו.

אשר על כן, ולאור העדר סמכות לדון בתיק כדן יחיד, יועבר התיק לסגנית הנשיא כבוד השופטת רויטל יפה-כ"ץ, לצורך ניתובו מחדש.

ניתנה היום, ח' תשרי
תשע"ו, 21 ספטמבר
2015, בהעדר
הצדדים.
גילת שלו, שופטת

